

Ondřej Hübl
Hod mrtvou labutí (ukázka)

Seděli u krbu v hájence. Na zdech visely dědovy trofeje, staré německé olejomalby — převážně zátiší s ulovenou zvěří, na římse krbu mezi sebou sváděly fantastické souboje vycpané šelmy a šelmičky, u stropu strašil jeden velký divoký kocour a Josef vzpomínal, jak se ho jako malý hrozně bál. Dřevo praskalo a uvolňovalo ze sebe nastřádanou sluneční energii, starou sto let. Ve skříni stály vyrovnané pušky a vypadalo to, že za chvíli přijde z lesa i děda, zuje si boty a posadí se k nim.

Starý pan farář se podrbl na nose, napil se slivovice a zarecitoval ze Žalmů: „K mým ústům, Hospodine, postav stráž, bránu mých rtů prosím chraň. Nenech mé srdce ke zlu zamířit, ať se neúčastním skutků ničemných s lidmi, kteří jsou zločinci — ať ani neokusím jejich lahůdky!“

Josef dodal lakonicky amen a vytáhl převodní papíry na zbraně.

„Ještě si to, Josífku, rozmysli! Co když to všechno prodám a uteču za ženskejma do Jižní Ameriky?“

„Proč chcete všichni sakra utíkat do Jižní Ameriky? A zrovna za ženskejma?“

„Nevyzpytatelné jsou aerolinky Boží, synu. Navíc když ten antikrist Bergoglio zmizel z Buenos Aires do Vatikánu, musí se tam tak nějak líp dejchat.“

„Pane faráři, koukám, že jste zase v ráži.“

„No nebudeme se pouštět do teologických debat.“

„Souhlas.“

„Kde to mám podepsat?“

Josef mu předložil štůsek papírů, farář si je prolístoval a jeden vyřadil.

„Tuhle budeš muset, Josífku, obětovat. Tu nech policajtům. Tu bych doma mít nemoh. Ne že bych byl pověřčivej nebo buddhista, ale tahle flinta má špatnou karmu.“

Göringova lehká koule byla prokletá.

Josef dostal ale lepší nápad. „Máte pravdu jako vždy, jen bych ji přepsal na starostu, co vy na to?“

Farář se od srdce zasmál a nalil další kalíšky dědovy slivovice. „Ten se posere blahem. Jedna ti v tom výpisu ale chybí.“

Josef se začal prohrabovat papíry a počítal je. Srovnal to se sbírkou dědových zbraní a myslel si, že farář už přebral. Ten mezitím odešel do předsíně a vrátil se s krásnou vycházkovou holí.

„Chybí, Josef, ale to je v pořádku. Ta tam totiž nemá bejt.“

Farář obratným pohybem rozložil hůl, ze které se v tu ránu stala jednoranná lehká kulovnice. „To je mistrovský dílo od vídeňskýho puškaře, nemám brejle, nepřečtu to, kterej je dělal pro Františka Ferdinanda. Ten blázen musel střílet i na špacíru, když si vyrazili se Žofíí na piknik.“

Josef překvapeně hleděl na krásnou zbraň. „Refinovaný.“

„A účinný. Tu ti děda nikdy neukázal, vid?“

„To teda ne.“

„No... tobě to můžu říct, mně ji občas půjčil. Když jsem ještě jezdil za biskupem do Olomouce pro církevní tresty. Tam byl takovej šikovnej lesejk, já šel na procházku s hůlčičkou a... no děda to nechtěl nikdy slyšet.“

„Pane faráři, vy jste pytláčil?“

„Synu, balistické dráhy Boží jsou také nevyzpytatelné.“

„Vy jste nevyzpytatelnej! Ne nějaký cesty Boží.“

„Ale ta sestra Františka, který jsem nosil ty slovený srnce, ta byla nádherná. Její prsa, to byly dvě katedrály. Levý ňadro Remeš a pravý Notre Dame. Josef, já jsem den předtím dostal trest a pak jsem se druhý den biskupovi ještě naschvál znovu vyzpovídal, aby měl zlost. Ale po revoluci jsem zjistil, že byl estébák, tak mu to asi bylo stejně jedno.“

Josef vzal špacírflintu do ruky a potěžkal ji. Namířil, zkusmo zmáčkl kohoutek. Přišla mu do ruky tak akorát.

„Pěkná.“

„Máš postavu jako děda zamlada.“

„Takže tuhle si můžu vzít? Když nikde v papírech není?“

„Jo tu si odvez do Prahy. Ale tam toho asi moc neslovíš.“

Josef se pousmál: „To byste se divil, pane faráři. Na Petříně jsem zahlíd srnce, no vážně, nekecám! Černá je všude, mufloni v Krči, o zajíce můžete zakopnout ve Střešovicích, na Ořechovce a pod Babou. Jen ten daněk nikde.“

„Dančí mám rád. Moje kuchařka ho uměla dokonale.“

Farář se zasníval a bylo na něm vidět, že kuchařka byla zručná v ledasčem. Josef ho nechal nořit do hezkých vzpomínek a vyšel ven na zahradu. Byla už skoro tma a les, který začínal hned za plotem, ožíval roztodivnými zvuky. Nad Josefem proletěl netopýr a zmizel na půdě hájenky. Ještě chvíli tam stál, opíral se o hůl a nemohl se dočkat, až si vyrazí v Praze na špacír.

•••

Na Petříně bylo ticho, město pod ním šumělo jako vzdálený starý les. Chvíli váhal, zvedal slechy, ale pak vyšel z vysoké trávy na přehledné místo, které tam uváleli bezdomovci.

Jejich zápach mu ale nevadil. Báł se něčeho jiného. Na kmeni stromu totiž ucítil značku jiného samce. Mnohem staršího, než byl on. Pohyboval se na jeho území, ale touha potkat říjnou srnu byla větší než strach, byla silnější než on, ta touha byla život, ale pro něj znamenala zároveň i smrt. Když mrak odkryl měsíc, který ho ozářil bledým světlem, něco se ho dotklo na boku. Ránu uslyšel až těsně potom. Svět zmizel a on se poprvé přestal čehokoli bát.

•••

Josef poklekl k mladému srnci, dal mu do svíráku větévku a smekl klobouk, jako to dělával děda. Rána byla čistá, trefil ho přesně, kam chtěl. Vyvrhl ho na místě, ale musel na chvíli přestat, než po pěšinách Petřína pomalu projel policejní vůz. Pak dokončil, co bylo potřeba, hodil si srnečka přes rameno a potichu zamířil domů. Mohl mít tak čtrnáct, možná i šestnáct kilo. Ve sklepě ho zavěsil v kůži a nechal zvěřinu zráť. Otevřel dveře bytu, Magda už spala, nebo aspoň dělala, že spí, a Josef mohl zapsat do tajného loveckého deníku další záznam.

Už tomu bylo půl roku, co začal v Praze lovit. Ženě řekl, že doktor mu předepsal noční procházky, v práci, aby nebyl podezřelý, že chodí o holi, se nechal přiskřípnout při posouvání vozů. Dnešní srnec byl šestý, v deníku měl už čtyři muflony, zajíců přinesl zatím osmnáct. Z černé lovil jen odrostlejší selata, se kterými nebylo tolik práce jako s dospělým kusem.

Kamarád Jiří začal vařit pro potomky pražské šlechty, z restaurace udělal soukromý klub a jeho požadavky se

stupňovaly. Lokálnost, modla pomýlených konzumentů globálních značek, se zde stala skutečnou základní normou a měla své opodstatnění. Mladí šlechtici nacházeli ve svých kronikách záznamy o tom, co všechno jedli jejich předkové, a byli stále vybíravější a náročnější.

Jezevčí sádlo by nebylo? A bobří kýta? Víme, že se připravuje jako veverka. Sluky? Můj děda dával zlatku za každou, a že jich tady bylo! Josef se snažil, stopoval, lovil. Ale sluky, i když o nich věděl, bez broku slovit nešly. Koupil si malorážku, na kterou nepotřeboval zbroják, a donesl sluky, bažanty i koroptve. Poradil Jiřímu starý recept získaný od faráře, počítající i s výplní střev, a ze sluk se stal největší kasaštyk. Na nich vydělávali nejvíc. Z bažantů dělali jen vývar, jako základ úplně všeho.

Zato když se doslechl, že v Košířích se objevil jelen, zbystřil. Jelen u Waltrovky? Nevěřil tomu, ale pro jistotu řekl Jiřímu, ať vypíše lístek a ceník na jelena z Košíř, kdyby ho náhodou slovil. Za dva dny bylo vyprodáno. Josef se nechal přesunout na tramvajovou trať číslo 9 a začal stopovat. Dával si pozor, ale vůbec nevěděl, že už dávno někdo jiný stopuje jeho. Záducha se nelepšila.